

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 24 marca 2017 r., z urzędu na podstawie art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS dokonał przeliczenia emerytury Z. K. od dnia 1 marca 2017 r., to jest pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek, uwzględniając kwotę składek zaewidencjonowanych po dniu nabycia prawa do emerytury, ustalając wysokość emerytury na kwotę 2.864,06 zł brutto. /decyzja k. 40-41 odw. akt ZUS plik III/

W dniu 9 maja 2017 r. Z. K. odwołał się od powyższej decyzji. W uzasadnieniu wskazał, że do ustalenia podstawy wymiaru renty, przyznanej mu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, przyjęto wskaźnik 189,98 %, zaś do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wskaźnik ten niesłusznie obniżono we wrześniu 2014 r. do 174 %, co jest dla niego mniej korzystne. W ocenie odwołującego winno się kontynuować już raz podjętą decyzję w jego sprawie. /odwołanie - k. 2/

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 8 czerwca 2017 r. organ rentowy wniósł o jego odrzucenie wskazując, że dotyczy ono decyzji z dnia 5 sierpnia 2014 r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, a zatem jest złożone po terminie, a w razie nieuwzględnienia tego wniosku - o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że pierwotnie -decyzją z dnia 2 grudnia 2008 r. do ustalenia kapitału początkowego przyjęto zawyżony wskaźnik 189,98%, jednakże przy przyznawaniu emerytury z urzędu stwierdzono, że w 1994r. doliczono do zarobków wnioskodawcy kwoty zasiłków pobieranych po ustaniu zatrudnienia w (...) sp. z o.o., tj. po 31 lipca 1994 r. Wynagrodzenie za 1994 r. powinno wynosić 84.400.000 zł tj. wynagrodzenie 80.000.000 zł ustalone na podstawie dokumentów składanych przez płatnika oraz zasiłek chorobowy za okres od 21 lipca 1994 r. do 31 lipca 1994 r. wynoszący 4.000.000 zł (co wynika z dokumentacji ZUS - stawka dzienna wynosiła 400.000 zł). Jednocześnie zastosowano w 1994 r. proporcję uwzględniając 7 miesięcy podlegania ubezpieczeniu i wskaźnik cząstkowy za ten rok wyniósł 132,01% a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1989 - 1994 wyniósł 174%. Organ podał, że wskaźniki z 10 kolejnych lat kalendarzowych i z 20 lat kalendarzowych są niższe (132,99% i 84,57%) /odpowiedź na odwołanie k. 3-3 odw./.

Na rozprawie z dnia 15 września 2017 r. wnioskodawca poparł odwołanie, oświadczając, iż odwołanie dotyczy decyzji z dnia 5 kwietnia 2017 r. /stanowisko 00:00:54, 00:04:47 - płyta CD k. 16/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. K., urodzony w dniu (...), od dnia 17 kwietnia 1995 r. pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy obliczoną od kwoty bazowej 580,42 zł i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 189,98 %, ustalonego z 6 lat kalendarzowych 1989 – 1994. /decyzje k. 28,44, 53, 60, 72, 89, 101, 103, 107, 110, 125, 128 akt ZUS plik I/.

Przy obliczaniu renty organ rentowy uwzględnił za 1994 r. kwoty zasiłków pobieranych po ustaniu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. tj. po 31 lipca 1994 r. Wynagrodzenie za 1994 r. przyjęto w kwocie 145.680.000 zł co dało wskaźnik cząstkowy za ten rok 227,85% /bezsporne, obliczanie wskaźnika wysokości podstawy k. 52 akt ZUS plik I/.

Decyzją z dnia 2 grudnia 2008 r. organ rentowy dokonał ustalenia kapitału początkowego Z. K.. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przeliczeniu w związku ze zmianą podstawy wymiaru – w wysokości 189,98 %. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 196.393,12 zł /decyzja k. 13-14 akt ZUS plik II/.

Przy przyznawaniu emerytury z urzędu stwierdzono, że w 1994 r. doliczono do zarobków kwoty zasiłków pobieranych po ustaniu zatrudnienia w (...) sp. z o.o. tj. po 31 lipca 1994 r. co spowodowało zawyżenie wskaźnika /bezsporne/

Wynagrodzenie za 1994 r. powinno wynosić 84.400.000zł tj. wynagrodzenie 80.000.000 zł ustalone na podstawie dokumentów składanych przez płatnika oraz zasiłek chorobowy za okres 21 lipca 1994 r. do 31 lipca 1994r. wynoszący 4.400.000zł (co wynika z dokumentacji ZUS - stawka dzienna wynosiła 400.000zł). Jednocześnie zastosowano w 1994 r. proporcję uwzględniając 7 miesięcy podlegania ubezpieczeniu i wskaźnik cząstkowy za ten rok wyniósł 132,01%

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1989 - 1994 - 174% /bezsporne, obliczanie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru k. 18 akt ZUS plik II, pismo ZUS k. 9 akt ZUS plik III, wykaz zarobków k. 15-14-15 akt ZUS plik III/

Wskaźniki z 10 kolejnych lat kalendarzowych i z 20 lat kalendarzowych są niższe (132,99% i 84,57%). /bezsporne, kalkulator EP k. 19 akt ZUS plik II/

Decyzją z dnia 5 sierpnia 2014 r. organ rentowy z urzędu dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego Z. K.. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przeliczeniu w związku ze zmianą podstawy wymiaru po dokonaniu wymaganej korekty – w wysokości 174,00 %. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 184.768,54 zł /decyzja k. 20-21 akt ZUS plik II/.

Wnioskodawca nie odwołał się od decyzji z dnia 5 sierpnia 2014 r. do Sądu /bezsporne/

Decyzją z dnia 8 sierpnia 2014 r. ZUS przyznał z urzędu wnioskodawcy emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 18 lipca 2014 r., tj. od ukończenia wieku emerytalnego (65 lat i 5 miesięcy). Emeryturę obliczono wg art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z dnia 17 grudnia 1998 r., tj. do obliczenia wysokości emerytury przyjęto kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, która wynosi 588.705,52 zł, podzieloną przez średnie dalsze życie tj. 209,80 miesięcy. Wysokość emerytury wyniosła 2.806,03 zł brutto /decyzja k. 19-22 akt ZUS plik III/

W dniu 2 września 2014 r. wnioskodawca złożył wniosek o wyjaśnienie przyczyn obniżenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. /pismo k. 23 akt ZUS plik III/

W odpowiedzi na powyższe pismo organ rentowy pismem z dnia 12 września 2014 r. poinformował wnioskodawcę, że obniżenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 189,98% na 174% przy ustalaniu kapitału początkowego wynika z dokonanej korekty podstawy wymiaru. /pismo k. 25 akt ZUS plik III/

Decyzją ostateczną z dnia 2 września 2015 r. ZUS przyznał z urzędu wnioskodawcy emeryturę od dnia 18 lipca 2014 r., tj. od ukończenia wieku emerytalnego (65 lat i 5 miesięcy). Emeryturę obliczono wg art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z dnia 17 grudnia 1998 r., tj. do obliczenia wysokości emerytury przyjęto kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, która wynosi 588.705,52 zł, podzieloną przez średnie dalsze życie tj. 209,80 miesięcy. Wysokość emerytury wyniosła 2.806,03 zł brutto a po waloryzacji od 1 marca 2015 r. 2.842,03 zł /decyzja k. 29-30 odw. akt ZUS plik III/

Wnioskodawca nie odwoływał się również od decyzji zaliczkowej z dnia 8 sierpnia 2014 r. ani od decyzji ostatecznie ustalającej wysokość emerytury z dnia 2 września 2015 r. /niesporne/

W dniu 24 marca 2017 r. Z. K. wniósł o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do świadczenia. /wniosek k. 38-39 odw. akt ZUS plik III/.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o powołane dokumenty z akt Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wiarygodność zgromadzonych dokumentów, jak również ich treść nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania. Jednocześnie Sąd nie znalazł żadnych podstaw do negowania ich autentyczności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku poz. 1383, z późn. zm.) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i

184. Wiek emerytalny dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 stycznia 1949 r. do dnia 31 marca 1949 r. wynosi co najmniej 65 lat i 5 miesięcy 1 (ust. 1b pkt 1).

Zgodnie zaś z treścią art. 24a ust. 1 tej ustawy emeryturę, o której mowa w art. 24, przyznaje się z urzędu zamiast renty z tytułu niezdolności do pracy osobie, która osiągnęła wiek uprawniający do tej emerytury oraz podlegała ubezpieczeniu społecznemu albo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Stosownie do art. 25 analizowanej ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę - art. 26 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach (ust. 2). Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2 (ust. 4).

Emerytura na tzw. starych zasadach wyliczana jest wyłącznie tym osobom urodzonym po 31 grudnia 1948 roku, które mają prawo do wcześniejszej emerytury (np. na podstawie art. 88 ustawy Karta Nauczyciela).

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Według ust. 3b w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2013 roku (w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 21 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) jeżeli okres wskazany do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego obejmuje rok kalendarzowy, w którym ubezpieczony pozostawał w ubezpieczeniu społecznym na podstawie przepisów prawa polskiego jedynie przez część miesiący tego roku, do obliczenia stosunku sumy kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w art. 15 ust. 3, w okresie tego roku do przeciętnego wynagrodzenia, przyjmuje się sumę kwot przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia ogłoszonego za ten rok kalendarzowy odpowiednią do liczby miesięcy pozostawania w ubezpieczeniu.

Natomiast w myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku.

Zgodnie natomiast z treścią ust. 8 przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku, według wskazanego w nim wzoru.

Z kolei w myśl art. 15 ust. 1 powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok,

w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Jak stanowi art. 15 ust. 4 w/w ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1. oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
2. oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
3. oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
4. mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%, jednakże przy ponownym przeliczeniu wysokości emerytury należy mieć na względzie, iż zgodnie z art. 111 ust. 2 ustawy uwzględnia się kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Zgodnie z art. 16 cytowanej ustawy przy ustalaniu kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych – przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

W związku z treścią zacytowanych przepisów można stwierdzić, iż kwota kapitału początkowego zależy od długości udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych przebytych przed 1 stycznia 1999 rokiem, podstawy wymiaru oraz współczynnika proporcjonalnego do wieku ubezpieczonego, który służy do obliczenia tzw. części socjalnej.

Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

Zatem w przypadku osób, dla których ustalany jest kapitał początkowy, wysokość emerytury uzależniona jest od kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne ewidencjonowanych od dnia 1 stycznia 1999 roku na koncie ubezpieczonego.

Zgodnie zaś z art. 108 ust. 2 cytowanej ustawy emerytury obliczone według zasad określonych w art.26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art.24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art.25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 w/w ustawy, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Z cytowanego przepisu wynika, iż warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń jest uzyskanie nowych dowodów lub ujawnienie okoliczności, które istniały przed wydaniem decyzji, a nie były znane organowi w chwili orzekania i mają wpływ na prawo do tych świadczeń lub ich wysokość (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 231/99 - OSNAPiUS 2000 nr 19 poz. 734; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2003 r. III UZP 5/03 - OSNAPiUS rok 2003, Nr 18, poz. 442).

Stosownie do treści art. 114 ust. 1d cytowanej ustawy o wszczęciu postępowania z urzędu w sprawie uchylenia lub zmiany decyzji, o której mowa w ust. 1, organ rentowy zawiadamia niezwłocznie osobę zainteresowaną.

Ostatecznie wskazać należy, że zgodnie z art. 129 ust. 1 w/w ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca wniósł o obliczenie emerytury z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 189,98%, przyjętej pierwotnie do ustalenia kapitału początkowego decyzją z dnia 2 grudnia 2008 r., kwestionując tym samym jej wysokość. Jednocześnie wnioskodawca nie sprecyzował żadnych konkretnych zarzutów odnoszących się do skorygowania przez organ rentowy błędnie przyjętego wynagrodzenia za 1994 r., zarówno w decyzji o przyznaniu renty jak i w decyzji z dnia 2 grudnia 2008 r. o ustaleniu kapitału początkowego.

Od korygujących ten błąd decyzji z dnia 5 sierpnia 2014 r. o dokonaniu ponownego ustalenia kapitału początkowego Z. K., a także od decyzji z dnia 8 sierpnia 2014 r. oraz z dnia 2 września 2015 r. przyznających wnioskodawcy emeryturę, obniżających wskaźnik wysokości podstawy wymiaru do 174%, ubezpieczony nie złożył odwołań.

Uznając skarżoną decyzję z dnia 5 kwietnia 2017 r. wydaną z urzędu na podstawie art. 108 cytowanej ustawy dokonującej przeliczenia emerytury wnioskodawcy od dnia 1 marca 2017 r., to jest pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek, uwzględniającą kwotę składek zaewidencjonowanych po dniu nabycia prawa do emerytury za krzywdzącą, podniósł jedynie, że ZUS po prawie 20 latach pobierania przez niego renty nie miał prawa tego zrobić. Nie wskazał przy tym, aby przyjęte przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wartości (skorygowane przez ZUS) do obliczenia emerytury były błędne.

Z poczynionych ustaleń wynika, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych najpierw prawidłowo określił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku, a następnie wysokość świadczenia, przyznając Z. K. prawo do emerytury od właściwej daty. Należy wskazać w tym miejscu, iż obniżenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 189,98% na 174 % przy ustalaniu kapitału początkowego wynika z dokonanej korekty podstawy wymiaru. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy ustalony w decyzji o jej przeliczeniu z dnia 21 lipca 1995 r. po dokonaniu wymaganej korekty. Przy wyliczaniu renty z tytułu niezdolności

do pracy decyzją z dnia 21 lipca 1995 r. błędnie bowiem wyliczono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, ponieważ w 1994 roku przyjęto do wyliczenia kwoty zasiłków chorobowych wypłaconych po ustaniu zatrudnienia. Na podstawie tego wyliczenia wnioskodawca pobierał zawyżone świadczenie. Przy rozpatrywaniu kolejnego wniosku wnioskodawcy ZUS po ponownym dokonaniu analizy wszystkich dokumentów dokonał korekty i wydał decyzję o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 5 sierpnia 2014 r. oraz decyzję o przyznaniu emerytury z dnia 8 sierpnia 2014 r., a w dalszej kolejności zaskarżoną decyzję. Podstawę obliczenia emerytury, ustalonej według nowych, zreformowanych zasad, stanowi bowiem suma kwot zwaloryzowanego kapitału początkowego i zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne.

Podkreślić należy, że od dnia 1 stycznia 1999 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ewidencjonuje składki na ubezpieczenie emerytalne każdej osobie podlegającej ubezpieczeniom społecznym na indywidualnym koncie ubezpieczonego. Natomiast przed tą datą organ rentowy nie był zobowiązany do prowadzenia indywidualnych kont ubezpieczonych. Z tego względu osobom urodzonym po 1948 roku za okresy pracy (ubezpieczenia) przypadające przed dniem 1 stycznia 1999 roku odtwarzana jest teoretyczna składka na ubezpieczenie społeczne poprzez obliczenie kapitału początkowego.

Reasumując - organ rentowy w sposób prawidłowy obliczył wysokość emerytury wnioskodawcy i przyznał ją od dnia 1 marca 2017 r., to jest pierwszego dnia miesiąca, w którym złożony został wniosek.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada wyżej przytoczonym przepisom prawa i w konsekwencji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

K.W.